

kan vi, og vi kan Et endnu: vi kan vise os erkjendtlige for det modtagne.

Men vor Erkjendtlighed — den har Island vist ikke fornummet.

Saa langt er vi naaede til Dato, men heller ikke længer: 1) vi har kunnet finde Island og Islænderne i vor Attraa efter egen Fordel, og 2) vi anerkjender nu Islænderne som Smitteæmner. Naar dertil føjes, at en Skærv ikke har manglet fra vor Side, naar Vulkaner eller Jordskælv har raset stærkt nok deroppe, til at kunne mærkes af os — trods Afstanden mellem islandsk Liv og dansk Opmærksomhed — saa tror jeg, her er nævnet, hvad nævnes kan.

Der er Meget, saare Meget her, som en moderne Tankegang maa erkjende for ugjort. Ikke at her er Noget at gjøre om, men vore Forfædres Gjerning behøver Supplering. Selvinteressetheden, som bragte driftige Mænd til at gribe de Goder, de attraaede, kan det ikke være vor Tids Sag at forarge sig over — den har selv intet andet Program. Men det lidet udviklede Begreb, som „personlig Fordel“ var for vore Forfædre, eksisterer ikke længer som saadant for det ret moderne Menneske. Det nøjagtige, personlige Eftersyn er skreden vidt frem siden da. Et Selv i ægte moderne Forstand er et fordringsfuldt Væsen i Sammenligning med primitive Tidens. Det gaar med det omtrent som med visse forvante Fruer, der behøver ikke alene Toiletter i Stil for at fremhæve deres personlige Skjønhed, men ogsaa Stuer og Huse i Stil til Baggrund igjen for Toiletterne. Den ene Fordring fører den anden med sig, og den ret selvbevidste Personlighed kan ikke nøjes med Mindre, end en Verden af Velvære som Milieu for at befinde sig vel.

Skulde det da ikke kunne falde danske Mennesker ind, af Trang til den „personlige Fordel“ det er, ikke at trykkes af Gjæld, at lade Lidt af Rigdommen, de har skaffet sig *tillaans* fra Island, flyde tilbage? Vi har saavist haft god Brug for Rigdommen, men den staar hen som en Uret mod Island, indtil vi ihukommer vor Skyld. Det staar i vor Magt at bryde Braadden af Uretten ved at forstaa vore Forfædres Gjerning som en Gjerning, de blot fik indledet, og hvis Fuldkommelse paaligger os, som Fædrenes Børn og Arvtagere.

Jeg spørger:

„Kjære „Kvinde og Samfund“! Skål vi Kvinder ikke forsøge os? Giv os Lov at sende Bidrag rundt omkring fra, os enkelte Kvinder, som det ikke ligger godt for at samle Sten til Kvindernes store Fælleshus, men som dog paa sin Vis har bevaret hin ældgamle Drift til at „offre til Guderne“